

“**Konuşmadan Yaşamak**”, MAYA Bülteni, Yıl: 2, Sayı: 9, Eylül 1996, Maya Harita Ltd. Şti., İzmir,

konuşmadan yaşamak....

Erol KÖKTÜRK

Günümüzü zaman açısından sınıflandırsak, diyebiliriz ki, $\frac{1}{4}$ 'ü uyumakla geçiyor... Geriye $\frac{3}{4}$ kalıyor... Peki, soru: Bunun ne kadarı uyanık geçiyor?

Eğer uyanık olmayı uyumanın karşısına koyarsak, daha doğrusu anlamı daraltırsak, yanıt $\frac{3}{4}$ olacak... Ya anlamı genişletirsek?

En temel mali tablolardan birisi, Bilanço'dur. Bilanço, bir kağıdın yukarıdan aşağıya bölünmesiyle oluşan iki bölümlü tablodur... Solda aktifler, sağda pasifler yer alır... Bu iki bölümün aritmetiksel toplamı sıfır olmalıdır... Yani bir denklik ifadesidir Bilanço... Diğer bir deyişle, işletmenin o anının fotoğrafı... Sahi kendimizin bilançosunda bu denkliği sağlayıp sağlayamadığımızı ne kadar hesaplıyoruz? Neresi ağır basıyor? Aktifler mi, pasifler mi?

Peki biz kendi dışımızın fotoğrafını çekerken, ve hatta zaman zaman büyük keyifle pozlar verirken, kendi içimizin fotoğrafını çekiyor muyuz? Hoşumuza giden bazı kareleri yakınımızdakine gösterirken, kendimizin fotoğrafını da aynı rahatlıkla ve keyifle ne kadar gösterebiliyoruz?

Hadi gözlerimizin açık olduğu anla sınırlandırılalım uyanık olmayı... Bunun ne kadarı konuşmakla geçiyor?

Aynalar, fiziksel görüntümüzün yansımalarını verirler... Saçımızın akını, yüzümüzün kırışığını, gözlüğümüzün, sakalımızın ve de bıyığımızın yakışıp-yakışmadığını aynalar söyleyebilir. Ama içimizin yansısını kim söyleyecek ve dillendirecek? Mutlaka karşımızdaki bir insan... O, içimizin aynası...

Aslında konuşmamayı bir yaşam biçimine döndürme eğilimi güçlüdür. Genel Başkanı karşısında konuşmayan kerliferli siyasetçiden tutun da, müdürü karşısında konuşmayan personele; işveren karşısında suskun kalan yükleniciden tutun da, öğretmeni karşısında susan öğrenciye; güvenlik görevlisi karşısında süt dökmüş kediye dönen kabadaydan tutun da, uzatılabilir...

Bırakın bunları, dost dediklerimizle birlikteyken ne kadar konuşuruz biz? İllaki konuşuruz... Susmaktan söz etmiyorum... Ya da dudaklarımızı açmamaktan, ses tellerimizi harekete geçirmemek değil söz etmek istediğim... Ama içimizin yansısını sağlayacak kadar saydam ne kadar olabiliyoruz... Sakın yanlış anlaşılmasın, tüm gizlerimizi dökmekten de söz etmiyorum...

Sorunum konuşmak... Hani “Konuşan Türkiye” belgisini pankartlara yazarken, öte yandan toplumu susturmak için inanılmaz düzenekler kuranlara inat konuşmak...

Çok insan var konuşmadan yaşayan... Konuşmadan, susarak bir yerlere gelen çok insan var... Bir yerlere geldiklerinde konuşmamayı sürdüren, ama başarılı olduklarına inanan, bunu da davranışlarında yansıtmaya çalışan çok insan var... Bunu bir yaşam biçimine dönüştüren, bu yönüyle insanları etkileyen çok kişi var... Çevremizde de... Hadi kendimiz başta olmak üzere, çevremize bir kez daha bakalım!

Konuşmazlar, ama protokol koltuklarına oturmak için salona önceden girerler... Konuşmazlar, ama fotoğraf karesine, objektif alanına girmek için dirseklerini iyi kullanırlar, ya da boyunları uzar... Konuşmazlar, ama burunlarını kaldırırlar, sigara içişlerini, kadeh tutuşlarını farklılaştırmaya çalışırlar... En iyi bildikleri sözcük "hımm"dır...

Konuşamadığımız için yakınma duvarlarına döndüğümüzü düşünüyorum... "Konuşursam yitirim" korkusunun, konuşmadan yok olma, en azından uzun vadede bu sonucu doğurduğunu düşünüyorum. Konuşarak yok olmaz insan, ama konuşmadan, aslında hiçbir zaman var olunamaz...

İnsanı insan yapan en temel özellik düşünmektir. Düşünebilmektir. Bu, doğrudan beynin gelişmesiyle ilgili bir olaydır. İnsan düşüncelerini dil yoluyla ortaya koyar. Yani düşüneceksin ve dillendireceksin. Düşüneceksin, ama dillendirmeyeceksin, bu olmaz...

Konuşmalı, düzlemde değil, uzayda konuşmalı, üç boyutlu... Konuşmanın bir Z'i, derinliği, üçüncü boyutu olmalı...

Sorunlar düzlemde dillendirilebilir... Ama çözüm için üçüncü boyut gerekli...

Bir Anadolu türküsünde, yanmış bir sevgi, "mektup ile konuşalım biz" diye dile getirir koparılmışlığın çözümünü... Şimdi konuşmanın öylesine olanakları var ki. Ama bu araçlar bile geyik muhabbetinin keyfine feda ediliyor. Onca araç varken, iletişimsizlik ve konuşamama sendromu yaşanıyor toplumda...

"Ben bir konuşursam yer yerinden oynar " diye tehdit savuran üst düzey bürokrattan, her toplantı sonrasında, "çıkıp şunları şunları söyleyecektim, ama..." diyen cesaretsiz kadar uzanan bir konuşamama hastalığı yerleşmiş. Bunun tedavisinde aspirin yetersiz...

Varsa bir düşüncen, söyle... Varsa bir önerin, yap... Varsa bir tavrın, ortaya koy... Aptalca da olsa koy... Saçma sapan olabilir, söyle... Bırak seni yanlış anlasınlar, o onların sorunu, konuş... Konuş be kardeşim... Yeter ki konuş...

Konuşmadan yaşar insan... Lazın dediği gibi "şart midur?"... Konuşmadan da ölür... Ama konuşmadan var olunmaz... Her yaşam biçimi var olmak değildir ki!

Ufak bir ayrıntı yalnızca...